

Zbigniew KWIATKOWSKI*

Glosa do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 11 kwietnia 2017 r., II KK 35/17¹

Artykuł 387 § 2 k.p.k. stanowi, że sąd może uwzględnić wniosek oskarżonego o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzenia postępowania dowodowego jedynie wówczas, gdy nie sprzeciwia się temu prokurator, a także pokrzywdzony należycie powiadomiony o terminie rozprawy oraz pouczone o możliwości zgłoszenia przez oskarżonego tego wniosku. W przedmiotowej sprawie nie można przyjąć, że pokrzywdzony (ściślej, podmiot wykonujący prawa pokrzywdzonego) o terminie rozprawy został należycie powiadomiony, skoro, co wcześniej wskazano, zawiadomienie w tym względzie wysłano mu na inny adres, niż podał w piśmie dołączonym do akt sprawy.

Głosowane orzeczenie zostało sformułowane na tle następującego stanu faktycznego: W sprawie D.D., oskarżonego o popełnienie w okresie od 16 do 21 marca 2015 r. czynu z art. 35 ust. 1 w zw. z ust. 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1998 r. o ochronie zwierząt (t.j. Dz.U. z 2013 r., poz. 856 z późn. zm.), K. Stowarzyszenie Pomocy dla Zwierząt Help Animals wystąpiło z wnioskiem do Prokuratury Rejonowej w P., powołując się na art. 39 wymienionej ustawy, o uznanie Stowarzyszenia za stronę postępowania. Na druku firmowym Stowarzyszenia został podany jego adres: ul. A. 58/42, K.

---

* Zakład Prawa Karnego Procesowego, Wydział Prawa i Administracji Uniwersytetu Opolskiego, e-mail: z.kwiatkowski@uni.opole.pl.

¹ Wyrok został opublikowany w: „Orzecznictwo Sądu Najwyższego, Sądów Apelacyjnych, Naczelnego Sądu Administracyjnego i Trybunału Konstytucyjnego” – wkładka „Prokuratura i Prawo” 2017, nr 6, poz. 18.

W grudniu 2015 r. do Sądu Rejonowego w P. wpłynął akt oskarżenia przeciwko oskarżonemu D.D. Wówczas dostrzeżono, iż powyższe Stowarzyszenie zadeklarowało swój udział w postępowaniu, wobec tego wysłano mu zawiadomienie o terminie rozprawy, jednak na niewłaściwy adres: ul. A.A. 58/4, K. Okoliczność tę przeoczył sędzia przewodniczący, który na rozprawie w dniu 13 lipca 2016 r. stwierdził m.in., że „nie stał się pokrzywdzony K. Stowarzyszenie Pomocy dla Zwierząt Help Animals – prawidłowo zawiadomiony o terminie posiedzenia, który nie odebrał dwukrotnie awizowanego zawiadomienia” (cyt. z uzasadnienia wyroku). W toku rozprawy głównej oskarżony D.D. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu przestępstwa i złożył wniosek o dobrowolne poddanie się karze, w trybie art. 387 § 1 k.p.k. Jednocześnie przedstawił propozycję w zakresie kar i środków karnych, jakim zamierzał się poddać. Do tej propozycji odniósł się obecny na rozprawie prokurator, domagając się jej modyfikacji i wymierzenia oskarżonemu kary jednego roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat, orzeczenia zakazu posiadania zwierząt na okres 3 lat, nawiązki na rzecz K. Stowarzyszenia Pomocy dla Zwierząt Help Animals w wysokości 700 zł, przepadku dowodów rzeczowych oraz zwolnienia oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych. Oskarżony D.D. wyraził zgodę na wydanie takiego orzeczenia.

Sąd Rejonowy w P., na podstawie art. 387 § 1 i 2 k.p.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r., uwzględnił wniosek oskarżonego o wydanie wyroku skazującego i wymierzenie mu zaproponowanej kary oraz środków karnych bez przeprowadzenia postępowania dowodowego, uznał za ujawnione dowody wymienione w akcie oskarżenia i po wysłuchaniu głosów stron wydał wyrok, którym uznał oskarżonego D.D. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, wypełniającego znamiona przestępstwa z art. 35 ust. 1 w zw. z ust. 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 35 ust. 2 tej ustawy wymierzył mu karę jednego roku pozbawienia wolności, której wykonanie, na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r., warunkowo zawiesił na okres próby 3 lat, na podstawie art. 35 ust. 3a ustawy o ochronie zwierząt orzekł wobec oskarżonego D.D. zakaz posiadania zwierząt na okres 3 lat, a na podstawie art. 35 ust. 5 tej ustawy orzekł na rzecz K. Stowarzyszenia Pomocy dla Zwierząt Help Animals nawiązkę w wysokości 700 zł na cele związane z ochroną zwierząt oraz orzekł przepadek dowodów rzeczowych i zwolnił oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych na rzecz Skarbu Państwa.

Powyższy wyrok nie został zaskarżony przez żadną ze stron, wobec tego uprawomocnił się w dniu 21 lipca 2016 r.

Kasację nadzwyczajną od tego wyroku wywiódł, na podstawie art. 521 k.p.k., Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny, zaskarżając wyrok na niekorzyść D.D. oraz zarzucając rażące i mogące mieć istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa karnego procesowego, a mianowicie art. 387 § 2 k.p.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r., polegające na błędnym uznaniu, że wnioskowi oskarżonego złożonemu w trybie art. 387 § 1 k.p.k. o wydanie wyroku skazującego i wymierzenie mu zaproponowanej kary oraz środków karnych nie sprzeciwił się m.in. prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy podmiot pokrzywdzony – K. Stowarzyszenie Pomocy dla Zwierząt Help Animals, który nie odebrał dwukrotnie awizowanego zawiadomienia o terminie rozprawy w dniu 13 lipca 2016 r., w sytuacji, gdy powyższe zawiadomienie zostało wysłane na nieprawidłowy adres, a w konsekwencji tego Stowarzyszenie nie mogło wykonywać przysługujących mu praw pokrzywdzonego w niniejszym postępowaniu, w tym ewentualnie sprzeciwić się wnioskowi oskarżonego o dobrowolne poddanie się karze.

Stawiając powyższy zarzut, Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w P. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy w sprawie D.D. skazanego z art. 35 ust. 1 w zw. z ust. 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie w dniu 11 kwietnia 2017 r. kasacji wniesionej przez Ministra Sprawiedliwości – Prokuratora Generalnego na niekorzyść od wyroku Sądu Rejonowego w P. z dnia 13 lipca 2016 r., sygn. akt II K.../15, uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu w P. do ponownego rozpoznania oraz sformułował pogląd, którego treść stanowi glosowany wyrok.

Głosowane orzeczenie dotyczy „należytego powiadomienia pokrzywdzonego o terminie rozprawy”, w rozumieniu art. 387 § 2 k.p.k., które jest określane w doktrynie² jako jeden z warunków formalnych dopuszczalności uwzględnienia wniosku oskarżonego o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzenia postępowania dowodowego. Problem ten ma doniosłe znaczenie w praktyce sądowej, stąd też wymaga on pogłębionej analizy.

Warto przypomnieć, iż przepis art. 387 § 2 k.p.k. w pierwotnym brzmieniu stanowił: „Sąd może przychylić się do wniosku oskarżonego o wydanie wyroku skazującego tylko wtedy, gdy okoliczności popełnienia

---

² T. Grzegorzczak, *Kodeks postępowania karnego wraz z komentarzem do ustawy o świadku koronnym*, Kraków 2003, s. 988; D. Świecki, [w:] B. Augustyniak, K. Eichstaedt, M. Kurowski, D. Świecki, *Kodeks postępowania karnego. Komentarz*, t. 2, red. D. Świecki, Warszawa 2015, s. 1302–1304.

przestępstwa nie budzą wątpliwości, prokurator i pokrzywdzony wyrażą na to zgodę, a cele postępowania zostaną osiągnięte mimo nieprzeprowadzenia rozprawy w całości”.

Artykułem 1 pkt 158 lit. b ustawy z dnia 10 stycznia 2003 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego, ustawy – Przepisy wprowadzające Kodeks postępowania karnego, ustawy o świadku koronnym oraz ustawy o ochronie informacji niejawnych³ przepis art. 387 § 2 k.p.k. otrzymał brzmienie: „Sąd może uwzględnić wniosek oskarżonego o wydanie wyroku skazującego, gdy okoliczności popełnienia przestępstwa nie budzą wątpliwości i cele postępowania zostaną osiągnięte mimo nieprzeprowadzenia rozprawy w całości; uwzględnienie takiego wniosku jest możliwe jedynie wówczas, gdy nie sprzeciwia się temu prokurator, a także pokrzywdzony należycie powiadomiony o terminie rozprawy oraz pouczony o możliwości zgłoszenia przez oskarżonego takiego wniosku”.

W świetle cytowanego przepisu pokrzywdzony musi być należycie powiadomiony o terminie rozprawy oraz pouczony o możliwości zgłoszenia przez oskarżonego wniosku, o którym mowa w § 1 art. 387. Powstaje więc pytanie: w jakiej fazie postępowania powinno nastąpić należyte powiadomienie pokrzywdzonego o terminie rozprawy?

Warto zwrócić uwagę, iż na tle stanu normatywnego obowiązującego do dnia 14 kwietnia 2016 r. w literaturze procesu karnego na ten temat nie było jednomyślności. Występował pogląd, iż „[...] zgodnie z art. 334 § 2 k.p.k.⁴, zawiadamiając ujawnionego pokrzywdzonego o przesłaniu aktu oskarżenia do sądu, prokurator informuje go o treści przepisu art. 387 k.p.k. Z tego powodu nie ma potrzeby informowania go po raz drugi, przy okazji zawiadomienia pokrzywdzonego o terminie rozprawy, o możliwości złożenia przez oskarżonego wniosku, o którym mowa w § 1 art. 387 k.p.k.”⁵, a także można było spotkać stanowisko odmienne, że „[...] pokrzywdzony musi być należycie powiadomiony przez sąd o terminie rozprawy i pouczony o możliwości złożenia przez oskarżonego wniosku, o którym mowa w art. 387 § 1 k.p.k., co powinno nastąpić wraz z przesłaniem mu zawiadomienia o terminie rozprawy głównej”⁶. Te poglądy zasługują na aprobatę.

³ Dz.U. Nr 17, poz. 155.

⁴ Przepis art. 334 § 2 k.p.k. po nowelizacji ustawą z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2013 r., poz. 1247) został uzupełniony o art. 338a k.p.k., a jego odpowiednikiem był § 6 art. 334 k.p.k.

⁵ P. Hofmański, E. Sadzik, K. Zgryzek, *Kodeks postępowania karnego*, t. 2: *Komentarz do artykułów 297–467*, red. P. Hofmański, Warszawa 2011, s. 526–527.

⁶ T. Grzegorzczak, *op. cit.*, s. 988; *idem*, *Kodeks postępowania karnego. Komentarz. LEX*, t. 1: *Artykuły 1–461*, Warszawa 2014, s. 1294; D. Świecki, *op. cit.*, s. 1304.

Artykułem 1 pkt 68 ustawy z dnia 11 marca 2016 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw⁷ przepis art. 334 k.p.k. został zmodyfikowany i aktualnie zawiera on trzy jednostki redakcyjne. Jego § 3 stanowi: „O przesłaniu aktu oskarżenia do sądu oraz o treści przepisów art. 343 i art. 343a oskarżyciel publiczny zawiadamia oskarżonego i ujawnionego pokrzywdzonego, a także osobę lub instytucję, która złożyła zawiadomienie o przestępstwie. Pokrzywdzonego należy pouczyć o treści przepisu art. 49a, a także o prawie do złożenia oświadczenia o działaniu w charakterze oskarżyciela posiłkowego”. W świetle cytowanego przepisu prokurator nie ma obowiązku poinformowania ujawnionego pokrzywdzonego o treści przepisu art. 387 k.p.k.

Analizując treść art. 387 § 2 k.p.k. według stanu *de lege lata*, należy zauważyć, iż ustawodawca użył w nim zwrotu „pokrzywdzony należyte powiadomiony o terminie rozprawy”. Przepis ten, w zakresie powiadomienia pokrzywdzonego o terminie rozprawy, należy łączyć z treścią art. 350 § 4 k.p.k., według którego „o terminie i miejscu rozprawy głównej zawiadamia się pokrzywdzonego”. Cytowany przepis jest umieszczony w rozdziale 41 k.p.k. zatytułowanym „Przygotowanie do rozprawy głównej” i reguluje czynności prezesa sądu (przewodniczącego wydziału, upoważnionego sędziego) podejmowane po stwierdzeniu, iż sprawa może zostać skierowana na rozprawę główną, zaś w wyjątkowym wypadku (art. 354 pkt 2 k.p.k.) na posiedzenie. To w konsekwencji oznacza, iż prezes sądu (przewodniczący wydziału, upoważniony sędzia), wydając pisemne zarządzenie o wyznaczeniu rozprawy głównej, powinien wskazać w nim termin i miejsce rozpoznania sprawy oraz zawiadomić pokrzywdzonego (*arg. ex art.* 350 § 2 i 4 k.p.k.).

Nasuwa się kolejne pytanie: w jaki sposób powinno nastąpić należyte powiadomienie pokrzywdzonego o terminie rozprawy?

W języku polskim⁸ wyraz „należyty” oznacza „właściwy”, „stosowny”, „odpowiedni”. W judykaturze⁹ przyjmuje się, że „Określony w art. 387 § 2 k.p.k. wymóg «należytego powiadomienia o terminie rozprawy» jest tylko wówczas zrealizowany, gdy ta czynność procesowa będzie dokonana z pełnym respektowaniem przepisów rozdziału 15 Kodeksu postępowania karnego, określających warunki uznania jej skuteczności. Oczywisty jest więc fakt, że pisma, a więc i w szczególności zawiadomienie o terminie rozprawy, może być uznane za doręczone stosownie do treści art. 139 § 1 k.p.k. tylko wówczas, gdy rzeczywiście zostało wysłane pod wskazany przez jego adresata adres”. Akceptując przytoczone zapatry-

⁷ Dz.U. z 2016 r., poz. 437.

⁸ *Nowy słownik języka polskiego*, red. E. Sobol, Warszawa 2002, s. 496.

⁹ Zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 września 2008 r., III KK 107/08, LEX nr 465876.

wanie najwyższej instancji sądowej, omówienia wymagają w aspekcie rozważanej problematyki przepisy rozdziału 15 Kodeksu postępowania karnego, określające warunki uznania „należytego powiadomienia pokrzywdzonego o terminie rozprawy” za skuteczną czynność procesową.

Podstawową formą doręczenia pisma procesowego jest doręczenie bezpośrednio, uregulowane w art. 132 § 1 k.p.k. Według tego przepisu pisma doręcza się adresatowi osobiście. Może to nastąpić przede wszystkim w miejscu zamieszkania adresata, a także w miejscu jego stałego zatrudnienia (*arg. ex art. 133 § 3 k.p.k.*) lub w jakimkolwiek innym miejscu, gdzie zostanie się adresata¹⁰. Doręczenie bezpośrednio powinno zatem stanowić regułę. W razie chwilowej nieobecności adresata w jego mieszkaniu pismo doręcza się dorosłemu domownikowi, a gdyby go nie było – administracji domu, dozorecy lub sołtysowi, jeżeli podejmą się oddać pismo adresatowi (*arg. ex art. 132 § 2 k.p.k.*). Przepis ten reguluje tzw. doręczenie pośrednie, które może być uznane za prawidłowe tylko wtedy, gdy pismo zostało doręczone dorosłemu domownikowi lub innej wskazanej osobie w razie chwilowej nieobecności adresata. W orzecznictwie Sądu Najwyższego¹¹ zwraca się uwagę, iż chodzi tu o sytuację, gdy mieszkanie jest miejscem, w którym adresat stale przebywa, a pozostawienie pisma dorosłemu domownikowi ze skutkiem doręczenia daje gwarancję, że dotrze ono do adresata. O tym, czy jest to chwilowa nieobecność, decyduje treść oświadczenia dorosłego domownika, którego doręczający zastał w mieszkaniu. Jeśli nieobecność oskarżonego w miejscu stałego zamieszkania nie jest „chwilowa” i nie ma żadnych podstaw do domniemania, że powróci on w najbliższych dniach do domu, powinnością domowników (lub innej osoby wskazanej w treści art. 132 § 2 k.p.k.) jest odmówienie przyjęcia zawiadomienia i poinformowanie doręczyciela o przyczynie, a jeśli mimo to zawiadomienie przyjął – powiadomienie o tym oskarżonego lub też sądu o istnieniu okoliczności, z powodu których nie może przekazać adresatowi zawiadomienia¹².

Kolejne rodzaje doręczenia zastępczego określa przepis art. 133 k.p.k. Jeżeli doręczenia nie można dokonać w sposób wskazany w art. 132, pismo przesłane za pośrednictwem operatora pocztowego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe pozostawia się w najbliższej placówce pocztowej tego operatora pocztowego, a przesłane w inny sposób w najbliższej jednostce Policji albo we właściwym urzędzie

¹⁰ S. Steinborn, [w:] J. Gajewski, L.K. Paprzycki, S. Steinborn, *Kodeks postępowania karnego. Komentarz. LEX*, t. 1: *Komentarz do art. 1–424*, Warszawa 2013, s. 464 i powołana tam literatura.

¹¹ Zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 marca 2010 r., V KK 359/09, LEX nr 844034.

¹² Zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 czerwca 2007 r., III KK 179/07, LEX nr 323667.

gminy (*arg. ex art. 133 § 1 k.p.k.*). O pozostawieniu pisma w myśl § 1 doręczający umieszcza zawiadomienie w skrzynce do doręczania korespondencji bądź na drzwiach mieszkania adresata lub w innym widocznym miejscu ze wskazaniem, gdzie i kiedy pismo pozostawiono, oraz że należy je odebrać w ciągu 7 dni; w razie bezskutecznego upływu tego terminu należy czynność zawiadomienia powtórzyć jeden raz. Po dokonaniu tych czynności pismo uznaje się za doręczone (*arg. ex art. 133 § 2 k.p.k.*). Doręczenie zastępcze w trybie określonym w art. 133 § 1 i 2 k.p.k. może nastąpić tylko wtedy, gdy pisma nie można było doręczyć w sposób wskazany w art. 132 k.p.k., a więc wówczas, gdy pisma nie można było doręczyć adresatowi osobiście, z uwagi na jego chwilową nieobecność w mieszkaniu i niemożność doręczenia pisma za pośrednictwem domowników i innych osób wskazanych w art. 132 k.p.k. Pismo można również pozostawić osobie upoważnionej do odbioru korespondencji w miejscu stałego zatrudnienia adresata (*arg. ex art. 133 § 3 k.p.k.*). Zawiadomienie pokrzywdzonego o terminie rozprawy będzie należyte, w rozumieniu art. 387 § 2 k.p.k., jeżeli zostanie dokonane stosowanie do wyżej omówionych przepisów regulujących „doręczenia” zawartych w rozdziale 15 Kodeksu postępowania karnego, także w formie ustnej informacji o nowym terminie rozprawy przekazanej stronom, w tym także pokrzywdzonemu, na rozprawie przerwanej lub odroczonej (*arg. ex art. 402 § 1 k.p.k.*).

Transponując powyższe wywody na grunt przedmiotowej sprawy, należy stwierdzić, iż Sąd Najwyższy słusznie uznał, że nie można przyjąć, iż pokrzywdzony (ściślej, podmiot wykonujący prawa pokrzywdzonego) został należycie powiadomiony o terminie rozprawy. Wprawdzie zawiadomienie o terminie rozprawy zostało wysłane pokrzywdzonemu, ale na inny adres niż ten, który podał on w piśmie dołączonym do akt sprawy. W tej sytuacji sąd merytoryczny nie mógł stwierdzić skuteczności jego prawidłowego doręczenia i uznać, że pokrzywdzony został należycie zawiadomiony o terminie rozprawy, stosownie do wymogów art. 387 § 2 k.p.k. W rezultacie więc nie mógł bez naruszenia tej normy prawnej uwzględnić wniosku oskarżonego o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzenia postępowania dowodowego. Czyniąc tak, dopuścił się rażącego naruszenia przepisów prawa karnego procesowego (art. 387 § 2 k.p.k.), które mogło mieć wpływ na treść wyroku.

Reasumując przeprowadzone rozważania, należy stwierdzić, że stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w glosowanym orzeczeniu zasługuje na aprobatę.

Bibliografia

Akty prawne

- Ustawa z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego, t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 1904.
Ustawa z dnia 10 stycznia 2003 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego, ustawy – Przepisy wprowadzające Kodeks postępowania karnego, ustawy o świadku koronnym oraz ustawy o ochronie informacji niejawnych, Dz. U. Nr 17, poz. 155.
Ustawa z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw, Dz. U. z 2013 r., poz. 1247.
Ustawa z dnia 11 marca 2016 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw, Dz. U. z 2016 r., poz. 437.

Orzecznictwo

- Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 kwietnia 2017 r., II KK 35/17, Orzecznictwo Sądu Najwyższego, Sądów Apelacyjnych, Naczelnego Sądu Administracyjnego i Trybunału Konstytucyjnego – wkładka „Prokuratura i Prawo” 2017, nr 6, poz. 18.
Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 września 2008 r., III KK 107/08, LEX nr 465876.
Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 marca 2010 r., V KK 359/09, LEX nr 844034.
Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 czerwca 2007 r., III KK 179/07, LEX nr 323667.

Opracowania

- Grzegorzczak T., *Kodeks postępowania karnego. Komentarz. LEX*, t. 1: *Artykuły 1–461*, Warszawa 2014.
Grzegorzczak T., *Kodeks postępowania karnego wraz z komentarzem do ustawy o świadku koronnym*, Kraków 2003.
Hofmański P., Sadzik E., Zgryzek K., *Kodeks postępowania karnego*, t. 2: *Komentarz do artykułów 297–467*, red. P. Hofmański, Warszawa 2011.
Nowy słownik języka polskiego, red. E. Sobol, Warszawa 2002.
Steinborn S., [w:] Gajewski J., Paprzycki L.K., Steinborn S., *Kodeks postępowania karnego. Komentarz. LEX*, t. 1: *Komentarz do art. 1–424*, Warszawa 2013.
Świecki D., [w:] Augustyniak B., Eichstaedt K., Kurowski M., Świecki D., *Kodeks postępowania karnego. Komentarz*, t. 2, red. D. Świecki, Warszawa 2015.

GLOSS ON THE VERDICT OF THE SUPREME COURT OF 11 APRIL 2017, II KK 35/17

Abstract: The gloss presents the question of notification of the injured person of the date of hearing in the understanding of Art.387 § 2 of the Code of Criminal Procedure. The author expresses the opinion that the injured party should be notified by the Court of the date of the hearing and instructed on the possibility of submitting an application to the Court, which is mentioned in § 1 Art. 387 of the Code of Criminal Procedure, along with being sent the notification of the date of the main hearing. The requirement of proper notification of the injured person of the date of the hearing will be realized on condition that this procedural action is executed in compliance with the regulations contained in Chapter 15 of the Code of Criminal Procedure, which deals with “Deliveries”).

Keywords: HEARING, NOTIFICATION OF THE DATE OF HEARING, INJURED PARTY, PROSECUTOR